

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **E. M.**
bytem X
zastoupen Mgr. Petrem Mertou, advokátem
sídlem Jičínská 6, Praha 3

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2022, č. j. MV-46211-7/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 4. 2022, č. j. MV-46211-7/SO-2022, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč k rukám Mgr. Petra Mertou, advokáta, sídlem Jičínská 6, Praha 3, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2022, č. j. MV-46211-7/SO-2022, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 20. 1. 2022, č. j. OAM-45038-31/ZM-2021, kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, neboť žalobce nesplňuje podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) téhož zákona.
2. Žalobce během správního řízení zažádal o změnu obsahu své žádosti, konkrétně o změnu vymezeného pracovního místa. Ministerstvo však dospělo k závěru, že pro změnu obsahu žádosti nejsou splněny podmínky dle § 41 odst. 8 správního řádu. Žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty pak byla zamítnuta, neboť se vztahovala k pracovní pozici neuvedené v centrální evidenci volných pracovních míst, která mohou být obsazena držiteli zaměstnanecké karty.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí především v nesprávné aplikaci § 41 odst. 8 správního řádu (považuje ji za izolovanou a ryze formalistickou). Správní orgány nesprávně vyložily pojmy „hrozba vážné újmy“ a „možnost dosáhnout změny jinak“. Nerespektovaly přitom smysl aplikované právní normy. Na této zásadní otázce bylo celé řízení závislé. Tato nezákonnost tedy způsobuje nezákonnost celého řízení. V souvislosti s hrozbou vážné újmy správní orgány rovněž nevzaly v potaz judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), která na posuzovanou věc dopadá.
4. Dále žalobce namítá, že správní orgány nesprávně posoudily skutkový stav, resp. v některých ohledech byl skutkový stav zjištěn neúplně. V tomto ohledu žalobce především poukazuje na rizika, která by mu hrozila vycestováním do Ázerbájdžánu. Žalobce rovněž uvádí, že pokud správní orgány považovaly tvrzení žalobce za sporná, měly jej vyzvat k jejich prokázání a zároveň jej poučit o případných následcích.
5. Žalobce má za to, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí vykazovalo další procesní vady, které mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány rezignovaly na povinnosti meritorně rozhodnout o další žádosti dle § 41 odst. 8 správního řádu (ve které byly uvedeny nové důvody) a také o návrhu na přerušování řízení.
6. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalované

7. Žalovaná se s právním názorem vyjádřeným v žalobě neztotožňuje. Plně přitom odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná má za to, že v posuzované věci byly

splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. K námitce hrozící újmy v případě nepovolení změny obsahu žádosti a k námitkám týkajícím se absence rozhodnutí o žádosti o změně obsahu podání a o přerušení řízení se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřila.

8. Žalovaná navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrvala během celého řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
10. K přípustnosti žaloby je vhodné dodat, že žaloba obsahově brojí především proti závěrům rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2022 a usnesení ministerstva ze dne 19. 11. 2021, jimiž byla zamítnuta změna obsahu žádosti, a které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Obě zmiňovaná podkladová rozhodnutí byla vydána v režimu § 41 správního řádu; jde tedy o rozhodnutí předběžné povahy, která dle závěrů převažující judikatury (viz rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 Azs 506/2018 – 19, body 10 až 12, ze dne 18. 2. 2016, č. j. 4 Azs 11/2016 – 22, body 17 až 19, ze dne 10. 12. 2009 č. j. 9 As 47/2009 – 115, ze dne 10. 12. 2009, č. j. 9 As 48/2009 – 105, či ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 49) není možno napadnout žalobou přímo, nýbrž se lze bránit až proti jejich důsledkům v rámci soudního přezkumu finálního rozhodnutí. Třebaže se zmiňovaná judikatura zabývala primárně povahou rozhodnutí o zmeškání úkonu či o navrácení v předešlý stav podle § 41 odst. 1 až 7 správního řádu, její závěry lze nepochybně vztáhnout i na rozhodnutí o nevyhovění žádosti o změnu obsahu žádosti podle odst. 8 téhož ustanovení, neboť i ta jsou svou povahou pouze předběžná a do hmotných práv účastníků nezasahují přímo, nýbrž až ve spojení s rozhodnutím finálním. Zdejší soud je tedy povinen přezkoumat též zákonnost podkladových rozhodnutí.
11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Zdejší soud o žalobě rozhodoval přednostně v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s., neboť pro takový postup s ohledem na charakter věci a na to, že žalobě přiznal odkladný účinek, shledal dostatečně závažné důvody. Současně stav vyřizování věcí podle pořadí, v jakém do soudního oddělení 62 a 67 zdejšího soudu došly, přednostní projednání a rozhodnutí v této věci bez újmy účastníkům řízení v jiných věcech podle zdejšího soudu umožnil.
13. Podle § 42g odst. 2. písm. a) zákona o pobytu cizinců je žádost o vydání zaměstnanecké karty oprávněn podat cizinec, pokud je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.
14. Podle § 46 odst. 6 písm. b) věty druhé zákona o pobytu cizinců ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, nesplňuje-li cizinec podmínku uvedenou v § 42g odst. 2, 3 nebo 4 tohoto zákona.

15. Podle § 41 odst. 1 správního řádu se navrácením v předešlý stav rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.
16. Podle § 41 odst. 4 správního řádu promine správní orgán zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
17. Podle § 41 odst. 8 správního řádu může požádat o povolení změny obsahu podání účastník pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.
18. Jak již bylo výše uvedeno, meritem posuzované věci je, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud nepřipustily změnu obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Tato skutečnost totiž byla naprosto klíčovou pro finální rozhodnutí ve věci. Jelikož správní orgány žalobci nepovolily, aby v jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty ze dne 28. 6. 2021 byl změněn zaměstnavatel a pracovní místo, žalobce v době rozhodnutí o žádosti nesplňoval podmínku dle § 42g odst. 2. písm. a) zákona o pobytu cizinců.
19. Žalobce v žádosti o změnu obsahu podání uvedl, že zaměstnavatel, u kterého měl být zaměstnán, „zrušil“ pracovní smlouvu, neboť nevydržel tak dlouho čekat (žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty dne 28. 6. 2021 a žádost o změnu obsahu podání podal dne 29. 10. 2021). Žalobce přitom zdůrazňoval, že na den 10. 11. 2021 byl předvolán k výsledku, tzn. do té doby nelze očekávat vydání rozhodnutí. K hrozbě vážné újmy pak žalobce uvedl, že by bylo nespravedlivé a v rozporu se zásadami dobré zprávy, kdyby průtahy v řízení měly za následek to, že by byla jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta – pokud by byly k jeho tíži přičteny okolnosti způsobené správní orgánem, jednalo by se o závažnou újmu. Na výsledku pak žalobce na otázku: *„Jaká újma vám hrozí, pokud nebude žádosti o změnu obsahu podání vyhověno?“* odpověděl: *„Já jsem tu dlouho. Byl jsem ženatý, pracoval jsem. Pracoval jsem v Ústí. Všechny pracovní smlouvy jsem předkládal. Mám tu půjčky. OAMP má na rozhodnutí 60 dnů a já ještě nedostal rozhodnutí. Zaměstnavatel na mě nechce čekat. Hrozí mi ekonomické problémy“*.
20. Není sporu o tom, že po podání žádosti o zaměstnaneckou kartu či o prodloužení její platnosti nelze bez dalšího libovolně měnit zaměstnavatele a pracovní pozici, ohledně níž byla žádost podána. Změna zaměstnavatele či pracovní pozice podléhá režimu podle § 41 odst. 8 správního řádu a pro povolení změny žádosti je nutno vyhovět zákonným podmínkám stanoveným v tomto ustanovení.
21. Správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že žádost o změnu obsahu podání (zde žádosti o zaměstnaneckou kartu) dle § 41 odst. 8 správního řádu je zajisté podáním návrhovým, se kterým je spjata nejenom povinnost tvrzení, ale i povinnost důkazní, tedy nejenom tvrdit určité skutečnosti, ale i je prokázat či alespoň k jejich prokázání navrhnout provedení konkrétních důkazních prostředků (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Azs 7/2020 – 39). Správní soudy ustáleně judikují, že žadatel o povolení změny obsahu podání musí tvrdit a prokázat, že mu hrozí vážná újma. Na správním orgánu pak je, aby při posouzení žádosti o změnu obsahu podání zhodnotil, zda účastníkem řízení tvrzené a prokázané skutečnosti spadají do rozsahu neurčitého právního pojmu „hrozba vážné újmy“, a zda je tedy možno žádosti vyhovět (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 Azs 403/2019 – 28, či ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 354/2019 – 27).

22. Správní soudy akcentují, že hovoří-li se v § 41 odst. 8 správního řádu o „hrozící závažné újmě“, jde o neurčitý právní pojem, jenž je třeba v souvislosti s existujícím skutkovým stavem vyložit (interpretovat). Při výkladu tohoto pojmu bude bezesporu hrát svou roli systematika ustanovení pravidla chování (právní normy), ve kterém se neurčitý právní pojem nachází, jakož i účel tohoto pravidla chování. Neodmyslitelnou roli pak, jak je výše uvedeno, též mají skutkové okolnosti případu, vývoj procesní situace, ale především půdorys hmotného práva, na němž se odehrává správní řízení, jehož obsah má být modifikován. Ustanovení § 41 správního řádu se vztahuje na případy navrácení věci v předešlý stav, tedy prominutí zmeškání úkonu pro závažnou překážku (velmi závažný zdravotní stav, těžkou osobní či rodinnou situaci apod.), která nastala bez zavinění žadatele. Jde tak o možnost učinit určitý úkon i po uplynutí lhůty – pokračovat v řízení a mít možnost dobrat se pozitivního (chtěného) výsledku, přičemž změna obsahu podání dle § 41 odst. 8 správního řádu bude zpravidla sledovat taktéž potenciální možnost uspět se žádostí, podáním či jiným úkonem (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Azs 7/2020 – 39).
23. Zdejší soud pak ve shodě se žalovanou konstatuje, že lhůta pro vydání správního rozhodnutí je lhůtou toliko pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty zásadně, samo o sobě, nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A171/2002-41, a ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41). Nicméně NSS v minulosti dovodil, že možný důvod nasvědčující vážné újmě ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu může v obecné rovině představovat i finanční újma (zbytečně vynaložené náklady, nedosažení očekávaného příjmu v ČR a další náklady spojené s podáním nové žádosti), jež může cizinci vzniknout v důsledku prodlení správních orgánů a jejich procesního postupu. I pro takový případ stojí jeho rozhodovací praxe obecně na závěru, že břemeno důkazní leží na cizinci, který by měl uvést výši takové újmy a s ní spojené následky do jeho ať již osobní, majetkové či rodinné situace.
24. Zdejší soud má v posuzované věci za nesporné, že žalobce v průběhu správního řízení požádal o povolení změny obsahu žádosti v okamžiku, kdy bylo zcela zřejmé, že v důsledku nečinnosti ministerstva nebude moci být jeho původní žádosti vyhověno. Spisový materiál obsahuje vyjádření zaměstnavatele původně uvedeného v žádosti o vydání zaměstnanecké karty (ze dne 25. 10. 2021), že se žalobcem jako zaměstnancem již nadále nepočítá. Ostatně na to, že žalobce cítil jistý tlak ze strany zaměstnavatele (v tom smyslu, že potřebuje pracovní sílu v reálném čase), lze důvodně usuzovat také z toho, že žalobce hned třikrát (27. 7. 2021, 26. 8. 2021 a 7. 9. 2021) urgoval ministerstvo, aby urychlilo rozhodování o jeho žádosti, resp. v posledním případě žádal o uplatnění opatření proti nečinnosti (kterému bylo nadřízeným správním orgánem vyhověno). Svou aktivitu v rámci správního řízení popsal žalobce rovněž v rámci již zmiňovaného výslechu, viz *„Mohu Vám dát do protokolu, jak dlouho trvá rozhodnutí zaměstnanecké karty. Já pořád volám a zjišťuji, co se s tím děje“*).
25. Zdejší soud souhlasí s tím, že tvrzení hrozby vážné újmy ze strany žalobce bylo velmi obecné, natož pak aby žalobce takovou hrozbu prokázal. Nicméně správní orgány dle zdejšího soudu nevzaly v potaz skutečnosti, které vyplývaly ze samotných skutkových okolností věci.
26. Na tomto místě je vhodné odkázat na závěr, který NSS učinil v rozsudku ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 398/2020 – 34, byť v této věci šlo o to, že tamní žalobce v důsledku průtahů správního řízení přestal splňovat podmínku nezletilosti. Zdejší soud má však za to,

že daný závěr lze aplikovat rovněž na posuzovanou věc. NSS konkrétně uvedl: „V souzeném případě byla přitom důvodem podání návrhu stěžovatele na změnu obsahu žádosti skutečnost, že správní orgán nevydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě (zjevně bez zavinění stěžovatele), v důsledku čehož stěžovatel přestal v průběhu řízení splňovat rozhodnou podmínku pro vyhovění žádosti. Za nepřipadnou je nutno v této souvislosti považovat poznámku městského soudu, že prodloužení doby řízení jde částečně k tíži stěžovatele s ohledem na nevyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti (bod 55 napadeného rozsudku). Využití prostředků obrany proti nečinnosti je právem účastníka řízení, nikoli jeho procesní povinností. Nijak tedy nezabývá správní orgán odpovědnosti za rozhodování v zákonem stanovených lhůtách. Stěžovatel podal žádost v dostatečném (pětiměsíčním) předstihu před nabytím zletilosti, přičemž Ministerstvo vnitra lhůtu pro rozhodnutí překročilo několikanásobně. Pokud tedy správní orgán v řízení nevyloučí hrozbu vážné újmy na straně stěžovatele (zde ve spojitosti s možným nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života), měl by postupovat tak, že požadovanou změnu obsahu žádosti na základě § 41 správního řádu povolí. Opačný přístup odporuje zásadě rychlosti řízení (§ 6 odst. 1 správního řádu), zásadě hospodárnosti (§ 6 odst. 2 správního řádu), která správním orgánům ukládá volit takové postupy, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby dotčené osoby co nejméně zatěžovaly, jakož i povinnosti správních orgánů vycházet dotčeným osobám podle možností vstříc (§ 4 odst. 1 in fine správního řádu). Uvedené jistě neznamena povinnost vyhovět každé (byť i procesní) žádosti, v souzené věci ovšem nebylo případné odkazovat stěžovatele na podání nových žádostí o pobytová oprávnění podle jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců, bylo-li možno nastalou situaci vyřešit v probíhajícím řízení připuštěním změny obsahu původní podané žádosti“.

27. Je přitom zřejmé, že žalobce v důsledku zamítnutí žádosti o změnu obsahu podání bude muset vycestovat z České republiky a podat novou žádost o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadě. V této souvislosti nelze nepoukázat na dva rozsudky, ve kterých správní soudy dospěly k závěru, že hrozbu vážné újmy ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu představuje rovněž zcela nepoměrný rozdíl časové a finanční náročnosti mezi povolením změny obsahu žádosti a podáním nové žádosti o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadě (ve spojení s prodloužením na straně správních orgánů). S tímto pohledem na věc se zdejší soud zcela ztotožňuje.
28. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. 1. 2022, č. j. 51 A 136/2020, uvedl, že „otázku hrozící vážné újmy žalovaná i ministerstvo vyhodnotily vzhledem k okolnostem žalobkynina případu nesprávně. Soud především nesdílí náhled správních orgánů na rozdíl v časové a finanční náročnosti. Na tomto místě je nutno připomenout, že procesní režim zaměstnaneckých karet se řídí zásadami režimu povolení k dlouhodobému pobytu (srov. § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců), přičemž pro nové žádosti spadající do tohoto režimu zákon explicitně zavádí povinnost osobního podání (srov. § 169d odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců). Proto pokud by žalobkyně zamýšlela podat žádost o vydání nové zaměstnanecké karty, pak by pro ni zcela odpadala alternativa využití např. datové schránky, e-mailu s ověřeným podpisem, stejně tak by nemohla využít služeb advokáta či jiného zástupce. Jedinou možností by skutečně bylo osobní podání u příslušného českého zastupitelského úřadu v Kyjevě či Lvově. Dle soudu je přitom z hlediska času a nákladů zcela zásadní rozdíl, dojde-li k povolení změny a následně k věcnému projednání změněné žádosti v rámci již běžícího řízení na území České republiky (první případ), oproti situaci, kdy žadatel musí vycestovat do zahraničí jen za účelem podání žádosti nové na tamním zastupitelském úřadě (druhý případ).“

29. Obdobně pak Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 1. 2022, č. j. 17 A 118/2021 – 43, uvedl: „Žalobce jakožto cizinec sice nemá ústavně zaručené právo na pobyt na území, ovšem povinnost vycestovat z něj by v daném případě zasáhla do jeho osobní sféry z hlediska vynaloženého času a nákladů (ústavně zaručené vlastnické právo), nadto nelze vyloučit ani dopady na jeho studium (ústavně zaručené právo na vzdělání), přičemž zmíněná práva mají i cizinci. (...) Za těchto okolností nelze než uzavřít, že průtahy v řízení mohou vytvořit stav, kdy je na místě povolit změnu obsahu podání, a situace žalobce tomu plně odpovídá. Nepovolení změny obsahu předmětné žádosti proto představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“.
30. V posuzované věci se správní orgány rozdílem časové a finanční náročnosti v případě podání nové žádosti na zastupitelském úřadě nejenže vůbec nezabývaly (aby v této souvislosti vyloučily hrozbu vážné újmy), ale nadto dospěly k závěru, že jednou z podmínek, která musí být pro vyhovění změny obsahu žádosti splněna, je rovněž to, že změny není možné dosáhnout jiným způsobem. Tato podmínka dle správních orgánů splněna nebyla, neboť žalobce může dosáhnout dané změny právě vycestováním a podáním nové žádosti o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadě. Zde správní orgány patrně měly na mysli § 41 odst. 1 správního řádu. Nicméně dle zdejšího soudu jej chybně interpretovaly. V daném ustanovení totiž nejde o to, zda by požadované změny bylo či nebylo možno dosáhnout jiným způsobem (tedy např. vycestováním a podáním nové žádosti), nýbrž o to, že změnu obsahu podání by jinak nebylo možno učinit (zákon takovou změnu zkrátka nepřipouští), což v posuzované věci jistě bylo splněno.
31. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí bez jednání zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí nechť posoudí žalovaná. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy že žalobci hrozila vážná újma, a proto bylo na místě vyhovět jeho žádosti o povolení změny obsahu žádosti. Nad uvedené zdejší soud dodává, že dalšími námitkami se již nezabýval, neboť v zásadě byly odvozeny od výše vypořádané (stěžejní) námitky, která byla shledána důvodnou.

V. Náklady řízení

32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
33. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 4 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika k vyjádření žalované; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka

odpovídající DPH. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci částku 16 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 2.2.2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu